

R.K. Parochie H. Norbertus

NORBERTUSBODE

Jaargang 5, nummer 3, oktober 2018

Loslaten

Er zijn van die mensen die maar moeilijk kunnen loslaten. Ze zijn als een beukenhaag die - door alle stormen heen - een winter lang zijn blad vasthoudt en het uiteindelijk in de lente toch maar laat vallen om nieuw blad de kans te geven. 'Loslaten' is een moeilijke opgave. We houden liever gewoon vast aan wat en wie we zijn.

De Bijbel staat vol verhalen over mensen die moeten loslaten wat hun dierbaar is. Denk maar aan Abraham, die wegtrok van zijn geboortegrond op zoek naar 'beloofd' land. De Bijbel vertelt ook over mensen die oude manieren inruilen voor iets nieuws en onbekends.

Ook bij ons hakt afscheid nemen van wie en wat ons dierbaar is, er soms behoorlijk in. Het kan ons overkomen bij een overlijden maar ook bij een verhuizing. Denk eens aan al die mensen die proberen hun bestaan elders, in een vreemd land op te bouwen.

'Loslaten' moet je een leven lang telkens opnieuw leren. Zeker wanneer je ouder en steeds afhankelijker wordt van zorg die anderen jou bieden. Er is niets zo moeilijk als accepteren dat iemand de dingen van je overneemt, waardoor je een stuk zelfstandigheid verliest...

Deze NorbertusBode staat in het teken van loslaten, onlosmakelijk verbonden met het leven. Blad moet nu eenmaal vallen. Alleen zo komt er ruimte voor nieuwe knoppen en ontstaat er vruchtbare humus die leven doet. Laten we eens stilstaan bij wat het leven in dit opzicht van ons vraagt. ■

Verwelkt Blad *Herman Hesse*

Elke bloesem wil tot vrucht,
elke morgen wil avond worden,
niets eeuwig bestaat op aarde
dan de verandering, het vervagen.
Ook de mooiste zomer wil,
ooit eens herfst en verwelking ervaren.
Hou jij, blad, je geduldig stil,
wanneer de wind je wil ontvoeren.
Speel je spel en verzet je niet,
laat het stil gebeuren.
Laat door de wind, die je breekt,
je naar huis toe waaien.

Een pijnlijk proces van loslaten...

Eerder dan gepland verkochten Anton en Thea van Schendel hun drukkerij om het rustiger aan te gaan doen. Een periode van bijna twintig jaar onbezorgd genieten volgde, tot in 2014 een geriater het vermoeden van de kinderen bevestigde dat hun vader aan dementie leed. Daarmee begon voor het gezin en zeker voor Thea een pijnlijk proces van loslaten, van aanvaarden wat niet te veranderen viel.

Ziekte

Anton was vergeetachtig, onzeker in de wetenschap niet alles meer te kunnen. Het verleden hield hem in zijn greep. Meer dan eens liep hij van huis weg, op zoek naar zijn moeder of naar hem bekende plekken in Hilvarenbeek. Steevast vingen bekenden hem op. Ze belden Thea en brachten hem thuis. Anton was vooral bang. Wat deden al die vreemde mensen van de tv in zijn huis? Gaandeweg werd zijn angst minder maar ook de mogelijkheid met hem te communiceren.

Mantelzorg

Anton had één houvast: Thea. Hun relatie veranderde fundamenteel. Naarmate hij kinderlijker werd, zich letterlijk en figuurlijk aan haar vastklampte, moest ze hem als partner steeds meer laten gaan. Met eindeloos geduld probeerde ze te achterhalen wat er in zijn hoofd omging. Ze sprak hem in zijn verwarde gedrag niet tegen, trachtte zijn angst te beteugelen door deuren te controleren die allang op slot waren. >>

Vaak was ze verdrietig, nooit boos; vanbinnen soms wel opstandig: waarom moet ons dit overkomen? Haar geloof gaf haar de kracht door te gaan. Mantelzorger zijn was voor Thea vanzelfsprekend; dat doe je gewoon.

Toch kwam in 2015 voor Anton de Clossenborch in beeld. Thea voelde zich schuldig ('Heb ik wel genoeg gedaan?'), nu ze de zorg uit handen gaf. Dagelijks was ze er te vinden voor een spelletje, om Anton eten te geven en andere bewoners te helpen.

Foto: Jos Droog

Steun

Het viel haar zwaar door ziekte het huis aan de Diessenweg te moeten loslaten voor een appartement bij de Clos. Vandaaruit bleef ze Anton bezoeken maar ze haalde hem ook 'naar huis', waar familie en vrienden hem opwachtten. Onder hen Nellie, de hulp, en Sjef, die twee keer per week met hem ging wandelen, en Piet, die hem elke maandag meenam naar Gilde St.-Joris. Samen haalden ze herinneringen op. Ook met zijn kleinkinderen bleef Anton genieten van kleine dingen: een kaarsje opsteken aan de Vrijthof, een bouwplaats bezoeken.

Afscheid

Op 18 augustus jl. is Anton rustig ingeslapen. Familie, vrienden en vele Bekenaren hebben hem in een mooie gregoriaanse mis met Gilde-eer uitgeleide gedaan. Thea voelt berusting, heeft vrede met zijn overlijden. Dit afscheid was bevrijdend, minder ingrijpend dan zijn vertrek naar de Clos. Weg is het schuldgevoel maar het rouwproces blijft. Gelukkig zijn velen haar nog steeds tot steun. Bemoedigend ook vindt Thea de gedachte: 'Anton en ik en onze kinderen, we hebben het samen goed gedaan.'

Thea heeft zijn ziekte en overlijden aanvaard maar Anton zelf loslaten zal ze niet. Ze blijft in liefde met hem verbonden over de grenzen van de dood heen... ■

We moeten leren loslaten wat we niet kunnen vasthouden, en vastgrijpen wat we niet kunnen kwijtraken.

Vergeet u ons niet?

Mogelijk is in januari de Actie Kerkbalans aan uw aandacht ontsnapt of wilde u even wachten met het insturen van de kaart of met de betaling. Omdat we als parochie goede pastorale zorg willen waarborgen, is uw steun hard nodig. Daarom hopen we van harte dat u alsnog reageert. Een intekenkaart kunt u downloaden via www.h-norbertus.nl, bij Algemeen/Financiën/Kerkbalans, of aanvragen op donderdag tussen 9.00 en 12.00 uur via (013) 505 2828. ■

Nieuwe bestuursleden

Met ingang van oktober 2018 is de samenstelling van het parochiebestuur gewijzigd. Na een oriëntatie van enkele maanden bekleedt Ingrid Peek nu de functie van secretaris. Rini van den Meijdenberg is de nieuwe portefeuillehouder vrijwilligers en Leo Lamers neemt de portefeuille onroerend goed over van Arie Vugts, die zich nu enkel bezighoudt met de portefeuille begraafplaatsen. De andere functies blijven ongewijzigd. Op de website bij Nieuws stellen de nieuwe leden zich aan u voor. Veel succes met dit mooie en belangrijke werk! ■

40 jaar Luciani

Op zondag 28 oktober vieren we in de Eucharistie van 11.00 uur het 40-jarig jubileum van Luciani. Nog steeds luistert dit koor, in 1978 door pastor Cees Remmers als jongerenkoor opgericht, één keer per maand met veel enthousiasme de H. Mis op in de Petruskerk. Tijdens het koffiemoment na de viering is er gelegenheid de leden en dirigent Stephan van der Maas te feliciteren met deze mijlpaal. Een 'van harte proficiat!' is op zijn plaats. ■

Rotte appels in de mand...

In een preek met als titel *Identiteitscrisis* heeft pastoor Barberien aandacht besteed aan de gevolgen van het machts- en seksueel misbruik in de Kerk. Zie h-norbertus.nl/bezinning/preken/identiteitscrisis ■

Loslaten

Heb jij wel eens iets of iemand moeten loslaten? Dat kan op verschillende manieren en momenten. Iedereen krijgt er ooit mee te maken: van school wisselen, een nieuw team bij de sportclub, verhuizen, afscheid nemen van een huisdier of overleden familielid. De ene keer is het verdrietig, iets of iemand te (moeten) loslaten, maar de andere keer laat het je groeien op je weg naar zelfstandigheid. Loslaten, vertrouw er maar op dat het goed komt! ■

Een van ons junior

Anne-Fleur van Amerongen...

verruilde afgelopen zomer de Willibrordusschool in Diessen voor het Mill-Hillcollege in Goirle. Samen met haar ouders Ronald en Angelique vertelt zij over deze stap.

De fiets op

Niet meer de deur uit, de hoek om en het schoolplein op stappen, maar een uur voor aanvang van school de fiets op en ruim een half uur trappen. Dat went gelukkig snel. "Het is gezellig en je wordt goed wakker", aldus Anne-Fleur. En ook de ouders waren er zo aan gewend. Ronald: "Het is eigenlijk hetzelfde gevoel als bij de overgang van kleuter naar groep 3, maar dan in het groot."

Een nieuwe school

Anne-Fleur was toe aan deze stap. Het Mill-Hill bevalt haar goed. Het is er anders dan op de basisschool, maar ze vindt het veel leuker. Vooral dat haar wereld groter wordt, dat ze zoveel nieuwe klasgenootjes heeft leren kennen en dat ze veel zelfstandiger mag werken aan projecten.

Er zit één meisje uit groep 8 bij haar in de klas. Andere oud-klasgenootjes ziet ze nog in de pauze, tijdens het fietsen, bij de hockeyclub of ze spreekt met hen af. Dan gaan ze bijvoorbeeld samen lunchen, statten of naar McDonald's. Er zitten niet zoveel meisjes in de klas. Gelukkig klikt het goed tussen de meiden. Binnenkort heeft Anne-Fleur het eerste verjaardagfeestje van een nieuwe vriendin.

Alles Kidz

Voor Ronald en Angelique is de afstand tot haar huidige vriendinnen groter. Anders dan in Diessen kennen ze nu ook hun ouders niet.

Groei

Anne-Fleur was al niet wereldvreemd en nu laten Ronald en Angelique haar bewuster los. Ze willen haar de ruimte geven zelfstandig te worden. "Ze heeft in Diessen een goede basis gehad en dat geeft zelfvertrouwen voor verdere stappen", aldus Angelique. De ouders merken de laatste maanden hoe snel de zelfstandigheid op deze leeftijd toeneemt. Ze zien dat Anne-Fleur die zichzelf eigen aan het maken is, en zijn trots op haar.

Andere tijden

Bij deze overgang van basis- naar middelbare school hebben Ronald en Angelique zich echt gerealiseerd hoe snel de tijd gaat. Acht jaar basisschool zijn voorbijgevlogen. Ze proberen die fase bij hun jongste dochter Lisemijn bewuster mee te maken. Anne-Fleur vindt het jammer dat ze haar zusje nu minder ziet. Niet meer tussen de middag samen naar huis en een boterham eten. Op zaterdag lukt dat helaas ook vaak niet vanwege het sporten. Angelique: "De momenten samen als gezin worden minder, dat is wennen. Iedere fase heeft zijn charme, ook deze van de middelbare school." ■

Loslaten betekent niet laten vallen, maar iemand de kans geven op eigen benen te staan...

Jezus als twaalfjarige in de tempel

Jezus mag met Jozef en Maria naar Jeruzalem om het paasfeest te vieren. Ze moeten drie dagen lopen. Na het feest gaan alle mensen weer naar huis. Onderweg komen Jozef en Maria erachter dat Jezus er niet bij is. Ze gaan terug naar Jeruzalem om Hem te zoeken. Uiteindelijk vinden ze Hem in de tempel. Maria vraagt: "Waarom ben Je niet met ons meegegaan? We konden Je nergens vinden en maakten ons zorgen." Jezus antwoordt: "Weet je dan niet dat Ik hier thuis hoor, in het huis van mijn Vader?" Daarna gaat Hij mee naar huis.

Al voor zijn geboorte wisten Jozef en Maria dat zij de ouders zouden worden van een bijzonder kind. In dit verhaal uit het Lucasevangelie begint voor hen het proces van Jezus loslaten op zijn levensweg. Ze ervaren voor de eerste keer dat Hij zijn eigen weg moet gaan.

Op bezoek bij oma rozijntje

Het is druk op het kerkhof, mensen met bloemen, en nog meer bloemen en mensen. "Het is bijna 2 november. Dan is het Allerzielen, het feest van de dode mensen", zegt opa. "Op deze dag denken de levenden extra aan hun doden. We mogen ze niet vergeten."

Stijn denkt: ik zal oma rozijntje nooit vergeten, maar waar ze ligt, is hij wel vergeten. Het is ook zo'n grote tuin met kruisen, engelen, vlinders en beelden van dingen die hij niet begrijpt. Oma heeft gelukkig een eenvoudig kruis; dat begrijpt Stijn wel.

"Let op," zegt opa, "eerst naar links, op het einde rechts en dan de achtste rij links in het midden, onder de treurwilg. Die laat zijn takken hangen van verdriet en om oma te beschermen."

Loslaten

Als ze onder de treurwilg staan, komt het moeilijke moment: opa wil dan zijn beide handen vrij hebben. Hij wil de grafsteen schoonmaken, de dode bloemen weghalen en met zijn handen over het graf strijken. Goedendag zeggen tegen oma, noemt hij dat. Stijn wil de grote hand niet loslaten, hij wilde die altijd blijven voelen, altijd veilig bij opa zijn. Hij heeft oma's hand al moeten loslaten en hem nooit meer teruggekregen. Opa's hand moet bij hem blijven. Stijn voelt dat opa's rechterhand zijn pink losmaakt; drie keer moet hij dat doen voor de pink echt los is. Dan de ringvinger, die niet wil; dan moeizaam de middenvinger en de wijsvinger samen loswrikken en tenslotte de duim.

Nu pakt opa Stijns hand met beide handen vast en zegt: "Je hand is nu los maar in mijn hoofd en mijn hart kom je nooit meer los; daar zit je vast, samen met oma." "Maar dat voel ik niet", zegt Stijn. "Toch wel, jongen. Doe je ogen dicht en kijk: daar is oma weer."

Zal Stijn zijn oma zien als hij zijn ogen sluit? En wil je weten wat opa en Stijn gezien hebben op weg naar het kerkhof? Lees het hele verhaal van oma rozijntje op de website bij Nieuws.

Woordzoeker

Streep de woorden weg. De overgebleven letters vormen een zin. Welke? Zie pagina 6 voor de oplossing.

afscheid	herfst	missen	verdriet
Allerzielen	herinneren	opvangen	vertrouwen
groeien	loslaten	vasthouden	voorzichtig
herdenken			

Manieren om te herdenken

Het verhaal vertelt hoe opa en Stijn oma herdenken bij haar graf. Vrienden van Jan hebben een berrmonumentje geplaatst op de plek waar hij verongelukt is. Familie en vrienden gaan er vaak naartoe om bloemen neer te leggen. Misschien heb je zo'n gedenkteken wel eens gezien.

In de kerken in onze parochie hangt er een jaar lang een gedachteniskruisje voor de overledenen die vanuit de kerk begraven zijn. Daarna krijgt de familie het mee naar

huis. Veel mensen hebben een bijzonder plekje, vaak een hoekje op een tafel of kastje, met een foto van de overledene, een bloemetje en een kaarsje. Daar zetten ze het kruisje dan bij. ■

Durf te vallen...

Stel je voor dat alle bomen tot nieuw inzicht zouden komen... dat ze zeiden met zijn allen:

"Wij laten géén blad meer vallen!"

En de korrels in de aren...

stel dat ze heel koppig waren:

"Nee, niet rijp worden dit jaar!

We blijven voor eeuwig bij elkaar!"

De natuur zou langzaam sterven en van lieverlee bederven.

Zo bekeken is het goed,

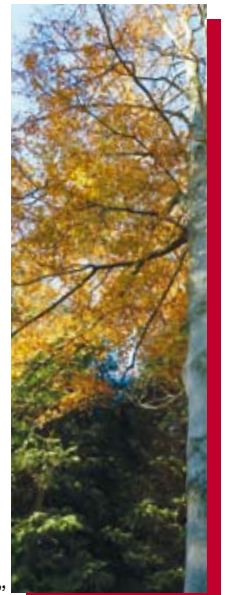
dat wat leeft, eens vallen moet.

Ook de mensen gaan ooit dood,

terug weer naar de hemelschoot.

Wees niet bang. God heeft gezegd:

"Wie valt in Mij, komt goed terecht."

L H O S L A T E N I N
H N E D U O H T S A V
E T G R O E I E N V E
R S R D I E H C S F A
D F T R O N E S S I M
E R O P V A N G E N U
N E L E I Z R E L L A
K H W T E I R D R E V
E N E W U O R T R E V
N E T A L S O L E N N
V O O R Z I C H T I G

Een

van ons

Nellie van Oort -
van Gestel

In de vroege ochtend van 2 januari dit jaar overleed plotseling Sjef van Oort, de man van Nellie. Op het herinneringstafeltje naast de tv staan een mooie foto, een vaas met rozen, een kaars en een kaart met daarop een tekst die Nellie heel dierbaar is.

Sjef was een actief en door iedereen geliefd persoon. Hij klaagde nooit. Ondanks de reuma die hem belemmerde in zijn doen en laten, wist hij van het leven te genieten. Hij was lid van het gilde Onze-Lieve-Vrouwe Broederschap, speelde jeu de boules, fietste graag, was betrokken bij het onderhoud van het kerkhof en hield met veel plezier zijn eigen tuintje bij. Ze deden veel samen maar gunden elkaar ook hun eigen activiteit.

Sjef was al lange tijd ziek en wist dat hij niet meer zou genezen. Op nieuwjaarsdag waren de kinderen en kleinkinderen nog geweest om hun ouders en grootouders een voorspoedig 2018 te wensen, niet wetende dat die eerste dag van het nieuwe jaar zo'n triest einde zou krijgen.

's Avonds zag Nellie dat het niet zo goed met hem ging. Ze besloot het ziekenhuis te bellen. Om half twaalf namen Nellie en de kinderen daar afscheid van hem, met de bedoeling de volgende dag weer op bezoek te komen. Amper thuis kreeg Nellie een telefoontje dat Sjef was overleden. De periode die daarop volgde, verliep als in een roes. Nellie omschrijft die tijd als heel heftig.

Verwerking

Een troost voor haar is, dat Sjef geen zwaar ziekbed heeft gehad. "Dat zou niks voor hem zijn geweest", aldus Nellie. Dat helpt haar bij de verwerking. Langzamerhand kan ze haar eigen activiteiten weer oppakken. Zo fietst ze samen met enkele dames die ook hun man hebben verloren. Ze zingt weer in het Norbertuskoor. "Het was in het begin wel heel moeilijk, maar omdat ik me op het gezang moet concentreren vind ik hierin een goede afleiding", zegt Nellie. De talrijke visites, ook vanuit de parochie, doen haar goed. "Je kunt zo je verhaal kwijt. Het is belangrijk dat mensen met je meeleven en aanvoelen wat zo'n afscheid met je doet." Gelukkig kan ze zich goed bezighouden. Ze trekt er ook zelf op uit en kan dan de eenzaamheid die ze thuis af en toe toch wel ervaart, wat vergeten. Het gedicht op het bidprentje kenmerkt Sjef helemaal. Het vormt voor Nellie en de kinderen een motto om de toekomst positief tegemoet te zien.

Het geheim om gewoon gelukkig te zijn,
is accepteren wat je overkomt
en genieten van
de mooie dingen in het leven. ■

Begraafplaats Biest-Houtakker

In 2017 hebben alle bij de parochie bekende contactpersonen van mensen die op de Biest begraven zijn, een brief ontvangen over het opnieuw vestigen van verlopen grafrechten of het verwijderen van grafmonumenten. Als familie en/of nabestaanden niet te achterhalen waren, was er een jaar lang bij het graf een oproep zich alsnog bij de parochie te melden. Inmiddels zijn de grafrechten voor 39 graven opnieuw gevestigd/verlengd. De families/nabestaanden van 85 te verwijderen grafmonumenten ontvangen dit najaar een brief met een termijn waarbinnen men zelf onderdelen van het monument kan verwijderen. Als de graftekens weggehaald zijn, wordt de begraafplaats opnieuw ingericht. Gedacht wordt aan een nieuwe absolute plaats en diverse groenvoorzieningen. ■

Tekens op grafmonumenten

Op grafmonumenten zijn behalve kruisen nog andere symbolen te zien, bijvoorbeeld een duif met een palmtak in de bek, een doornenkroon of een roos. Een bekend symbool is ook de korenaar. Hij is het symbool van Christus, het Brood des Levens. De geknakte korenaar verwijst naar het geknakte leven, de dood. ■

Wist u dat...

- de bezoekgroep *Van Harte* vanwege het 35-jarig bestaan een uitstapje gemaakt heeft naar *Ons Koningsoord* in Berkel-Enschot? Zie de website bij Nieuws.
- Mariëlle Spieringhs (06-10692068) graag hoort welke zieke parochianen in aanmerking komen voor een kerstattentie?
- op 28 oktober de *Kempische Jachthoorn-groep* de Hubertusmis van 9.30 uur in Diessen opluistert? Hubertusbroodjes na afloop.
- er op 25 mei 2019 een inspiratiedag voor koren uit de Andreasgemeente en de Norbertusparochie gehouden wordt? Info via koorinspiratiedaghilvarenbeek@kpnmail.com

In onze parochie**Gedoopt**

- **Lieke Maas**
* 14 februari 2018, ♠ 8 juli 2018
dochter van Gert-Jan Maas en Yvette Smits
- **Vince Hoosemans**
* 13 februari 2018, ♠ 8 juli 2018
zoon van Emiel Hoosemans en Birgit van Dal
- **Femme van den Broek**
* 31 juli 2017, ♠ 8 juli 2018
dochter van Bart van den Broek en Lobke Denissen
- **Aimée Dirks**
* 6 november 2017, ♠ 12 augustus 2018
dochter van Wim en Irene Dirks-Jennen
- **Lessa Peijs**
* 28 juni 2018, ♠ 2 september 2018
dochter van Peter en Nicole Peijs-Huijbregts
- **Soof Doedée**
* 4 oktober 2017, ♠ 14 oktober 2018
dochter van Willem en Kris Doedée-Bruens
- **Guus van Laarhoven**
* 3 februari 2018, ♠ 14 oktober 2018
zoon van Joris en Jolien van Laarhoven-van der Velden

Doopdata in de Willibrorduskerk

Zondag 4 november, 16 december, 20 januari, 17 februari

Doopdata in de Petruskerk

Zondag 11 november, 9 december, 13 januari, 10 februari

Trouwen gaan

- **Marie-José Ujttewaal en Roel van den Heuvel**
op zaterdag 1 december om 11.00 uur in de Willibrorduskerk

Gelovig afscheid

- Jeanny Swaanen-van de Laak, † 1 mei, 84 jaar
- Willy van Acker, † 13 mei, 89 jaar
- Tonny Schoenmakers-van Dommelen, † 14 mei, 98 jaar
- Riek van Lieshout-Hooijen, † 20 mei, 90 jaar
- Mien de Bresser-van den Broek, † 5 juni, 91 jaar
- Grada van de Ven-van Gompel, † 16 juni, 98 jaar
- Ied Appels-Ketelaars, † 20 juni, 69 jaar
- Susan Philips, † 2 juli, 46 jaar
- Jo Soetens, † 3 juli, 78 jaar
- Mien van Gijssel-van Hattem, † 11 juli, 82 jaar
- Miet van Gestel-van Puijenbroek, † 22 juli, 93 jaar
- Maurice Sel, † 9 augustus, 86 jaar
- Wies Jansens-Martens, † 14 augustus, 95 jaar
- Anton van Schendel, † 18 augustus, 87 jaar

Voor uw agenda**Bedevaart Weebosch KBO**

Vrijdag 19 oktober om 11.00 uur aanvang
H. Mis door pastoor Barberien

Hubertusmis

Zondag 28 oktober om 9.30 uur, Willibrorduskerk;
m.m.v. de *Kempische Jachthoorngroep*

40-jarig jubileum Luciani

Zondag 28 oktober om 11.00 uur, Petruskerk

Allerheiligen

Donderdag 1 november om 19.00 uur, Willibrorduskerk;
met de gedachtenis aan de overledenen van het afgelopen jaar uit Diessen

Allerzielen

Vrijdag 2 november om 19.00 uur, Petruskerk;
met de gedachtenis aan de overledenen van het afgelopen jaar uit Hilvarenbeek

H. Vormsel

Zaterdag 17 november om 19.00 uur, Willibrorduskerk;
Mgr. Mutsaerts dient het Vormsel toe aan kinderen uit groep 8

Lessons and Carols

Zondag 16 december om 16.00 uur, Willibrorduskerk;
door *Zang en Vriendschap*

Evensong

Zondag 23 december om 16.00 uur, Petruskerk

Colofon

Dit is een uitgave van de R.K. Parochie H. Norbertus. Zij verschijnt enkele malen per jaar in Baarschot, Biest-Houtakker, Diessen, Esbeek, Haghorst en Hilvarenbeek.

Contact: Heuvelstraat 1, 5087 AA Diessen

E: info@h-norbertus.nl (algemeen); pastoor@h-norbertus.nl

I: www.h-norbertus.nl

Redactie: Jan van Beurden, Jan Craninckx, Hilda Duijvestijn, Louis de Groot, Alice Otte, Ad Tuijtelars, Ad Vugs en Jacqueline de Wit.

© Het overnemen van teksten en foto's, alsook het (ten dele) kopiëren van bepaalde onderdelen en applicaties, zonder schriftelijke toestemming van het parochiebestuur is verboden.

